

NØVN

SAMBAND
MAGNUS GUNNARSSON
MAGGI@SOSIALURIN.FO
TLF 341800 FAX 341801

Á hesum síðum bera vit tíðindi um merkisdagar, so sum rundar føðingardagar, brúðleyps dagar, starvssetanir o.t.



Andlát og jarðarferðir

Christian Joensen, bóndi, Velbastaður
Oyrabakki, andaðist á
Mørkini týsdagin 74 ára
gamal.

Fanni Johannesen,
Selatrað, andaðist týs-
dagin á Landssjúkrahús-
inum 82 ára gomul.
Jarðarferðin verður úr
Selatraðar kirkju fríggja-
dagin klokkan 14. Tey,
sum vilja minnst Fanni,
kunnu lata eina peninga-
gávu til ellis- og røktar-
heimið í Runavík, konta
í peningastovnunum.

Hans Petur Brekkstein,

**Jóhan Petersen, Norð-
depli,** búsitandi í Gudme
í Danmark andaðist leyg-
ardagin, 88 ára gamal.
Jarðarferðin verður úr
baptistkirkjuni í Oure,
Albjergvej 4, fríggjadag-
in klokkan 12. Tey, ið
vilja minnst Jóhan
kunnu lata eina gávu á
konto í Eika banka.



Kunngjørt verður, at kæra mamma, vermamma,
omma og systir okkara

Anna Sigrun Gaardsdal Lauritsen
fødd Danielsen

ættað úr Leirvík - búsitandi í Gørlev

andaðist 21. mars, 54 ára gomul.

Jarðarferðin verður mikudagin 1. apríl kl. 13.00
úr Svellerup kirkju.

Vegna tey avvarðandi
Jóhan Danielsen

Tey, ið vilja minnst Annu Sigrun, kunnu lata eina peningagávu
á konto 0519-179464 í Sparekassen Sjælland.

80 ára føðingardagur

Fríggjadagin 27. mars fyllir Sigríð Samuelsen, Klaksvík,
ættað av Viðareði, 80 ár. Dagurin verður hilin hjá soninum
Johan, Undir Brúnni 15.

80 ára føðingardagur

Sunnudagin 29. mars verður Malla Magnussen 80 ár. Tey,
ið ynskja at heilsa upp á Mallu, eru hjartaliga vælkomnir í
Cafeteria í Ítróttarhøllini á Nabb millum kl. 10 og 14.

Dagurin

26. mars. Gabriel. Beint eftir mariumessu er nevndur
høvuðseingilin Gabriel, sum ber tey góðu tíðindini.
Navnið merkir gudsmáður.

(Axel Tórgarð: Dagur og nøvn í álmanakkanum, 2. broytta útgáva 2008)

Minningarorð um Giggu (Bergithe) Petersen

Fødd 2.juni 1909, deyð 16.november 2008



Tað var ein av hesum sjáld-
sama góðu føroysku vetrar-
døgnum, at eg fekk deyðs-
boðini um ommu. Tað var
stilli og kalt, sólin sá og eitt
kavafølv lá í bygdini og í
fjallunum kring um Vest-
manna. Eg hevði júst gjørt
lítla kláran til ein gongutúr
í vogninum tá mamma
ringdi: Eftir nærum eina
viku á truplari sjúkralægu
við eyðsýndum líðingum
hevði omma givið upp ond-
ina og var nú ikki millum
okkum longur.

Tá eg eina løtu seinni
stóð á vegnum niðan í
Heygadal og leit oman
yvir bygdina sum nú í
næstan 100 ár hevði verið
ramma um lívið hjá ommu,
fann eg ugga í jólasálmin-
um, vit so mong jól sungu
heima hjá henni: “Óldirnar
fara, øldir munnu koma,
ætt eftir ætt søkkur undir
mold...” Vestmanna var
eftir mínum tykki blivin
eitt stórt menniskja fátak-
ari, men alt gav meining,
tí í vogninum lá ein av
nýggjastu vestmenningun-
um, fjálgt ballaður undir
dýnuni.

Eins og kanska flest
allar ommur, var omma
mín heldur ongin vanligur
persónur. Og hon fylti so
nógv millum okkum øll, at
tað fekk ikki annað enn
sligið fast, nú deyðsboðini
komu, hóast hon var blivin
so gomul. Hon gleddi seg
sjálv til at blíva 100 ár,
frísk og ferug sum hon
var. Skemtaði um lögmann
sum kom at vitja og spurdi
um drotningin enn mundi
senda kaffi. Og so gjordist
endin so óheppin og syrgi-
ligur fyri hana og okkum
øll. Hon datt í trappunum
og fekk so mikið álvarsligt
mein at hon megnaði ikki
at koma fyri seg aftur. Tað
gjörði deyðsboðini eyka
syrgilig.

Omma var fødd 2. juni í
1909. Hon var dóttir John
og Maren Winther Olsen.
Hon var elst av trimum

systkinum, men gjördist
vaksin tíðliga, ber helst til
at siga, tí hon misti mamm-
una bert fyra ára gomul.
Seinni í lívinum fekk hon
aftur fleiri ferðir djúpa
sorg at kenna. Fyrstu ferð
tá hon misti fyrsta barnið,
sum var ein deyðfødd
genta. Seinni misti hon
aftur eitt barn, Torfinn,
sum doyði av vanlukku
minni enn tvey ára gamal.
Men tann góði, gamaldags
guðsóttin, sum omma
hevði, hjálpti henni gjøgn-
um alt hetta, og tað verður
á ongan hátt dapurskygni
sum vit fara at minnst
hana fyri.

Tað sum eg fyrst og
fremt minnst ommu fyri,
eru øll tey mongu barna-
árini, tá hon kom í heimið
hjá okkum at halda hús,
gera okkum døgurða og
strúka klæði, tí foreldrini
vóru til arbeiðis. Omma
gjörði okkum privilegierað,
og eg gloymi ongantíð
hugnan og tryggleikan sum
tað var við til at geva
okkum børnum. Eg fari
eisini leingi at minnst
heimið hjá ommu, serliga
tey nógvu jólini, vit hildu
hon var elst av trimum

síðani nú, so stendur alt so
ljóslivandi. Jólapyntið, hon
hongdi upp, døgurðin, hon
gjörði okkum og gávarnar,
sum bara gjördust fleiri og
fleiri sum talið á ommu- og
langommubørnum vaks,
men sum hon kortini helt
fram at geva okkum langt
upp í nítiárin.

Omma dugdi tibatetur so
deiliga væl at skilja sína
egnu stöðu. At hon gjördist
eldri, og tí ikki kundi halda
fram í heilt sama girði sum
hon plagdi. Hon flenti tá
hon varð spurð, hvussu
hon hevði tað, og svarið
var altíð tað sama: “Eg
havi tað sum ein gomul
kona kann hava tað. Eg
blívi skjótt 100 ár”.

Hon búði einsamøll til
tað síðsta og at stokka inn
á gólvið hjá henni var sum
at bremsa tíðini eina løtu.
Líka mikið hvat annað
hendi í lívinum, hvat tú
skuldi taka stöðu til og
vera partur av, við ella utt-
an góðum vilja, so umboð-
aðu ommusa fyra veggir
henda serliga friðin og hon
sjálv var eitt slag av akkeri,
sum kundi vissa tann sum
ivaðist í, at tað skuldi nokk
ganga.

Omma hevði sína mein-
ing um nógv, og fylgdi væl
við í hvussu vit ungu livdu
øðrvísi enn hennara ættar-
lið. “Og eru tit so nógv
glaðari nú” spurdi hon har
hon sat við stökkunum og
eygleiddi okkum renna
um kapp við tíðina.

Sjálv var hon heima alt
lívið. Hon fekk ongantíð
eina løn útgoldna, og, eg
haldi, eg kann siga fyri
hana, at hon hevði ikki
vilja gjørt tað øðrvísi, um
hon kundi.

Hon lat okkum vita, uppá
sín góða, kærleiksfulla
máta, at lívið heldur ikki
var so galið soleiðis sum
tey livdu fyrr. Men hon
skilti væl, at verðin varð
broytt, og at okkara mögu-
leiki at gera nakað øðrvísi
var avmarkaður. At vit bara
ruku við streyminum, sum
taratonglar í brimi.

Tað eru nógv fólk í Fø-
oyum sum fara at minnst
ommu fyri, hvussu røsk
hon var. Eitt nú frá pensjón-
istaskeiðunum á
Háskúlanum, har hon í
mong ár var so nógv tann
elsti luttakaran. Ella tá hon
ferðaðist bæði innan- og utt-
anlands, eisini eftir at vera
komin væl upp í árinu.
Hvussu væl henni dámdi at
fara út og vera millum onn-
ur. Sjómanskvinnuringar
og sunnudagsskúlar, sum
hon var við til at skipa fyri.

Seinasta dømi um treyst-
ið í henni var tá Landsfelag
Pensjónista helt eldradag í
Vestmanna í august 2008.
Omma spákaði sær einsa-
møll ein túr niðan í høllina
henda dagin, og endaði á
försíðuni á Sólsetri, blaði
teirra eldru, sum kom út
stutt eftir. Hetta bragdið
skuldi vísa seg at verða
hennara seinasta.

Eg vil við hesum æra
minnið um ommu mína.
Eg, og mong við mær, fara
at leingjast eftir tær leingi,
omma.

Gunnar

Sig tína meining
í Sosialinum